

SZEPTIMUSZ

✦ NEGYEDIK KÖTET ✦

Küldetés

ANGIE SAGE

SZEPTIMUSZ

✦➤ NEGYEDIK KÖTET ➤✦

Küldetés

ANGIE SAGE

*Katherine-nek,
szerkesztőmnek
– köszönettel*

✠➤ PROLÓGUS ✠➤

NICKO ÉS SNORRI

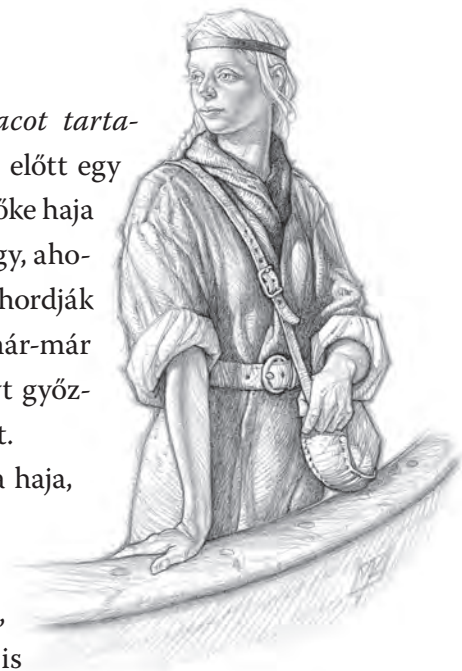
A Varázslók Útján hetipiacot tartanak. A heringes asztala előtt egy lány és egy fiú áll meg. A fiú szőke haja fonott copfba van kötve, éppúgy, ahogyan a távoli jövő tengerészei hordják majd. Zöld szeme komoly, már-már szomorú. A mellette álló lányt győzködi, hogy kóstolja meg a halat.

A lánynak sokkal szőkébb a haja, szinte fehérbe hajló. Hosszú, egyenes tincseit bőrből készült hajpánt fogja össze, olyan, amilyet az Északi Kereskedők is viselnek. Világoskék szemét a fiúra emeli.

– Jobb, ha nem kóstolom meg, túlságosan is az otthonomra emlékeztetne.

– De ha egyszer annyira szereted!

A bódé tulajdonosnője egy idősebb asszonyság, akinek hasonlóan kék szeme van, mint a lánynak. Reggel óta egyetlen heringet sem adott el, és most elhatározza, hogy megfogja a vevőket.

– Ha szereti, akkor vegyen egyet! – próbálja rábeszélni a lányt. – Ez úgy van elkészítve, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Heringet pácolni ennél ízletesebben nem lehet! – vág le egy darabot az egyikből, és egy favillán a lány felé nyújtja.

– Ne kérsd magad, Snorri, legalább az én kedvemért kóstold meg! – kérleli a lányt a fiú.

– Na jó, de csak a te kedvedért, Nicko – mosolyodik el a lány.

– Milyen? – kérdezi a kofa.

– Finom, Öreganyám – válaszol a lány. – Nagyon finom.

Nicko eltűnődik. A kofa ugyanúgy beszél, mint Snorri. Mindkettejüknek ugyanolyan dallamos a kiejtésük, és az asszony nem használja az Ősi Nyelv azon fordulatait, melyekhez Nicko és Snorri már hozzászoktak az elmúlt néhány hónapban, mióta ebben az Időben leledztek.

– Már megbocsásson, de megkérdezhetném, hová valósi?

Az asszony szemében vágyakozó fény csillan.

– Úgysem értené!

De Nicko nem adja fel.

– Az biztos, hogy nem idevalósi, azt megmondom mindjárt a hanglejtéséből. Úgy beszél, mint Snorri – teszi karját a lány vállára, mire az elpirul.

A kofa megvonja a vállát.

– Bizony, nem innen származom én, sokkal messzebbről, mintsem azt képzelnéd!

Most már Snorri is jobban megnézi az öregasszonyt, majd megszólítja a saját nyelvén, az ő Idejének a nyelvén.

Az öregasszony igen megörvend, amikor meghallja azt a nyelvet, melyen gyerekkorában beszélt.

– Igen! – feleli Snorri puhatolózó kérdésére. – Ellsnek hívnak, Ells Larusdottirnak.

Snorri ismét kérdez valamit, amire az idős asszony óvatosan válaszol.

– Van, vagyis volt egy nővérem, Herdisnek hívták, de honnan tudod ezt? Talán gondolatolvasó vagy?

Snorri a fejét rázza, és még mindig a saját nyelvén beszél.

– Nem, Szellemlátó vagyok, ahogyan a nagyanyám, Herdis Larusdottir is az volt, és az anyám is, Alfrún, akinek születése előtt a nénikéje, bizonyos Ells átesett a Tükroń, és eltűnt.

Nicko el sem tudja képzelni, mit mondhatott Snorri az asszonynak, amiért az most elfehéredő ujjakkal kapaszkodik az asztalába. Bár Snorri tanítgatta a saját nyelvén erre-arra, a lány sokkal gyorsabban beszélt, mintsem azt követni lett volna képes, és a fiú csak az „anya” szót tudta kihámozni a beszélgetésből.

* * *

Így esik, hogy Snorri nagy-nagynénje beinvitálja őket a Várfalban lévő, magas, karcsú házába, és egy rönköt dobva a cserépkályhába belekezd hosszú meséjébe. Sok-sok óra múlva lépnek csak ki újra a ház ajtaján, rengeteg heringgel és ugyanannyi reménykedéssel megrakottan. Még egy térképet is kaptak, amely megmutatja az utat a Mirnixek Házába, a Minden Idő Találkozásának Helyéhez. Snorri aznap este

lemásolja a térképet, és az egyik példányt Pásthi Marcellusznak, az Alkimistának ajándékozza; a férfinak, aki szálást ad nekik. A következő néhány hét az izgatott tervezgetések jegyében szalad el, így készülnek az ismeretlenbe vezető útra.

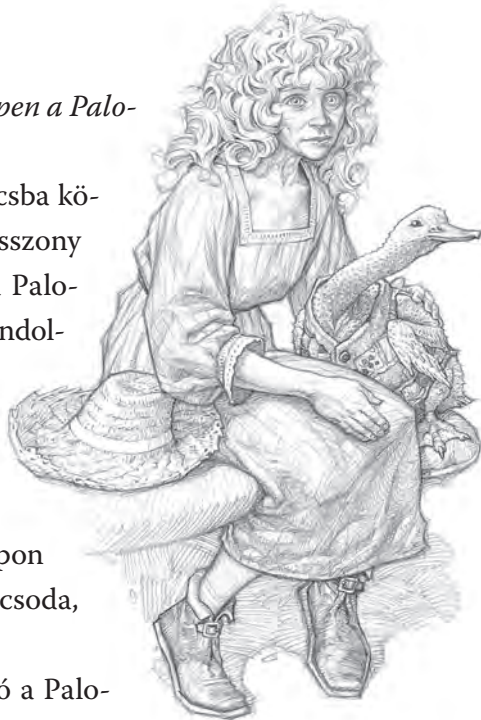
Egy szürke és esős napon Marcellusz kiáll a rakpartra, hogy integessen barátainak, és eltűnődik, hogy vajon vizionlátja-e majd őket valaha. Azt hiszem, azóta is tűnődik.

NICKO FELSZABADÍTÁSA

Kövi Márton hajóács éppen a Palotába igyekezett.

Márton, a tengerészvarkocsba kötött hajú, szikár, vékony asszony nagy léptekkel közeledett a Palota Kapui felé. Soha nem gondolta volna, hogy egy nap a Kígyó-rakpartnál kiköti evezős csónakját, és a Palota felé indul. De ezen a csípős, szürke tavaszi napon éppen ezt tette, ezért nem csoda, ha izgatott volt kissé.

Hildegárd, az Al-Varázsló a Palota kapujánál volt őrségben, és az esti iskola következő órájára készült egy tan-könyvből, mely *Az Átváltoztatás alapjai, elmélete és gyakorlata* címet viselte. Amikor észrevette a félénken közeledő Mártont, aki már a díszes Várárkon átívelő, széles fahídon lépdelt, boldogan dobta félre a könyvet, hiszen végre volt ürügye egy kis lazításra.

– Jó reggelt, Kövi asszony! – ugrott talpra, és a közeledő nőre mosolygott. – Segíthetek?

– Te tudod a nevemet? – csodálkozott Márton.

Hildegárd úgy döntött, nem köti az asszony orrára, hogy neki munkaköri kötelessége ismerni mindenki nevét, ezért inkább így válaszolt:

– Persze hogy ismerem, hiszen a maga csónakjavító műhelyében hozták helyre a nővérem csónakját. Nagyon elégedett volt az eredménnyel.

Mártonnak fogalma sem volt róla, ki lehet ennek az Al-Varázslónak a nővére, de azon azért eltöprengett, miféle csónakról lehet szó. A csónakokat sosem felejtette el. Bártortalanul elmosolyodott, és levette fejről kopott zsirárdikalapját, amit kifejezetten a Palotába tett látogatása miatt viselt; számára ez egyszerre volt az ünneplőruha és a fejdísz megfelelője.

– A hölgyek magukon tarthatják a kalapjukat – tudatta vele Hildegárd.

– Ó, tényleg? – mondta Márton, aki nemigen értette, mi köze neki ehhez, hiszen saját magát a legkevésbé sem tartotta hölgynek.

– Talán valakivel beszélni szeretne? – kérdezte előzőeknyen Hildegárd, aki hozzá volt szokva a szűkszávú látogatókhoz.

– Számos Sárával szeretnék találkozni, kérem – mondta, és tovább gyűrögette a kezében tartott lapos szalmakalapját.

– Mindjárt megüzentetem neki. Megtudhatnám, hogy milyen ügyben keresi?

- Számos Nicko ügyében – hajtotta le a fejét Márton.
- Vagy úgy! Foglaljon helyet, Kövi asszony! Mindjárt jön valaki, aki elkíséri hozzá.

*

Tíz perc sem telt el, és máris ott ült előtte Számos Sára, aki egy kis asztal mellett, a nappalijában fogadta. Soványabb volt, mint régen, de a Számosokra jellemző szalmasárga haja egyetlen szállal sem lett kevesebb. Zöld szemével aggódva pillantott a vendégre.

Márton egy nagy kanapé szélén feszengett. Zavarban is volt, de nem ezért ült a szélén, hanem mert a kanapé telis-tele volt kacatokkal, amik Sárát mindenhová hűségese követtek. A hátába virágcserepek vágtak, mellette pedig egy törülközőtorony imbolygott meghitten. Márton úgy ült, mint aki karót nyelt, és csaknem felugrott, mikor a kandalló mellett heverő ruhahalom alól hápogást hallott: legnagyobb meglepetésére egy rózsaszín bőrű, borostás kacsa mászott ki alóla színes, horgolt mellényben, majd odasétált hozzá, és leült a lába elé.

Sára csettintett egyet az ujjával.

– Ide gyere, Etelka!

A kacsa engedelmesen az asszonyhoz kacsázott, mire az felvette, és az ölébe ültette.

– Jennáé. Soha nem volt oda az állatokért, erre kettő is lett neki, de hogy honnan, azt nem tudom – mosolygott Sára.

Márton visszamosolygott. Mivel még mindig nem tudta, hogyan hozakodjon elő mondanivalójával, kényelmetlen csend telepedett a szobára, amit nem sokáig bírt.

– Szép, nagy lakás – szólalt meg végül.
– Nem panaszkodhatom.
– Milyen jól elférne itt egy nagy család! – szaladt ki a száján, de rögtön meg is bánta.

– Már ha az emberrel együtt akarnak élni a családtagjai – felelte Sára keserűen –, és közülük négyen nem döntenek úgy, hogy inkább egy csapat boszorkánnyal élnek az Erdőben, és még meglátogatni sem hajlandóak. Aztán ott van Simon, aki az első gyermekem marad, akármennyi rossz fát is tett a tűzre. Boldogan megosztanám vele a lakásom. Úgy hiányzik! Hiszen már igazán letelepedhetne! Mert ugye, mi van akkor, ha Morc Lucival szűrte össze a levet?! Az apja mégis morog érte! Mindenkinek jutna itt hely, még a gyerekeiknek is. Szeptimuszom is messze van, a Varázslók Tornyában, azzal a Dicsfalvi Marciával összezárva, akinek van képe minden alkalommal megkérdezni, hogy mikor telek már be Szeptimusz látásával. Azt hiszem, ezt ő viccnek szánja, hiszen alig-alig találkozom szegény fiammal. Különösen azóta nem járt erre, hogy Nicko...

– Igen, épp róla akarok magával beszélni – kapott az alkalmon Márton.

– Ne! – hárította el Sára, aki nem akart újabb rossz hírt hallani.

– Megérttem önt – mondta Kövi, majd a kalapját jelentősegteljesen egy halom kacat tetejére helyezte. Sára ekkor már tudta, hogy nem dughatja homokba a fejét. Szívszorongva várta, mi következik.

– Ahogyan ön is tudja, Nicko közel fél éve indult el, és azóta semmi hír nem érkezett felőle, senki sem tudja, hogy

él-e, hal-e, vagy merre lehet; sem azt, hogy mikor tér vissza, ha valaha is visszatér. Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de nagy esély van rá, hogy soha nem tér vissza.

Sára levegő után kapkodott. Eddig még senkinek sem volt bátorsága, hogy ezt a szemébe mondja.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen ügyekkel vagyok kénytelen zavarni, Számos asszony...

– Szólítson csak Sárának!

– Nagyon sajnálom, Sára, de azt kell mondanom, hogy Nicko megüresedett helyét be kell töltenünk. A nyár itt van a nyakunkon, akkor pedig minden szerencsevadász a tengerre akar szállni, hogy heringet halásszon, és már tűkön ülnek, hogy mikor lesz kész a hajójuk. Aztán a Kikötői Bárka is javításra vár megint, ez után a viharos hónap után. Egyszer láthatja, igazán nincs időnk tétlenkedni. De amíg Nicko a Hajóácsok Tanácsának regulái szerint – melyekhez jobb tartanom magam, ha nem akarom megütni a bokám – az én inasom, nem vehetek fel új inast a helyébe, pedig sürgősen szükségem van egy újra, hiszen Morc Rupert hamarosan elkészül a Mestermunkájával.

Sára összekulcsolta a kezeit, és Kövi nem tudta nem észrevenni, hogy a körmei csaknem tövig vannak rágyva. Sára remegni kezdett, és néhány másodpercig szótlanul ült. Aztán épp akkor, amikor Kövi úgy döntött, megtöri a csendet, Sára ismét megszólalt.

– Biztos vagyok benne, hogy visszatér. Kétlem, hogy viszontament volna az Időben. Hiszen ki lenne erre képes?! Jenna és Szeptimusz azt hiszik, ők képesek rá. Pedig az egész nem volt más, mint gonosz, gonosz varázslat. Hiába nyaggatom

Marciát, aki meg tudná találni Nickót, egy szalmaszálat sem tesz keresztbe érte, egy szalmaszálat sem! Kész rémálom! – esett kétségbe Sára.

– Sajnálom – motyogta Kövi. – Igazán sajnálom.

– Maga nem tehet semmiről. Amíg Nicko a kezei alatt volt, maga rendesen gondját viselte. Nem fogom ellenezni, hogy egy új inasra tegyen szert, de szeretnék kérni valamit...

– Mi sem természetesebb.

– Ha Nicko visszatér, kérem, fogadja fel ismét inasának!

– Ezer örömmel – könnyebbült meg Márton, aki tartott tőle, hogy valami nagyobb szívességet kell tennie. – Még ha más inasom is lesz, Nicko egyből Rupert nyomdokaiba lép, és első inas lesz belőle, vagy ahogy mi mondjuk a műhelyben, kismester.

– Ez igazán pompás lenne! – ábrándozott Sára.

– Akkor, ha volna olyan jó, aláírná a felszabadító nyilatkozatot? – kérdezte bátoritanul Márton, aki ezzel elértkezett látogatása legkellemetlenebb részéhez. Felállt, zsebéből elővett egy összegöngyölt pergament. Mozdulatával végképp kibillentette kényes egyensúlyi helyzetéből a törülközőtoronyot, ami most a kanapéra omlott. Az asztalhoz lépett, kiterítette rá Nicko inasi szerződését, és hogy vissza ne pöndörödjék a hosszú irat, a két végére nehezezként rátette, ami épp a kezébe akadt: a *Szerelem a tengeren* című vaskos regényt és egy nagy zacskó süteményt.

– Jaj! – vette észre Nicko póklábas aláírását Sára a papír alján, melyet a sajátja, illetve Márton aláírása erősített meg.

Kövi kapkodva az aláírásokra helyezte a felszabadításról szóló kutyanyelvet, és így szólt:

– Kérem, Nicko gondviselőjeként írja alá ezt a nyilatkozatot! Ha nem találja a tollát, szívesen kölcsönadom az enyémét.

Sára természetesen egyetlen tollat sem talált. Kövi a másik zsebéből így egy tollat és egy tintatartót halászott elő, és az asszony elé tette. Sára belemártotta a tollszárat a tintába, majd egy nagy sóhajtás kíséretében, mintha csak fia halálos ítéletét kellene aláírnia, elhelyezte kézjegyét a papirosra. Egy kövér könnycsepp a pergamenre hullott, és elmosta a tintát. Mindketten úgy tettek, mintha nem vették volna észre.

Kövi is alákarintotta a nevét, majd feneketlen kabátzsebéből ez alkalommal egy tűt húzott elő, melybe vastag tengerészcérna volt fűzve, és a felszabadításról szóló nyilatkozatot a felfogadási nyilatkozathoz varrta.

Számos Nicko nem volt többé Kövi Márton inasa.

Kövi felkapta a háta mögött billegő kalapot, és gyorsan kivilárgott a szobából. Csak a kikötőben vette észre, hogy Sára kertészkalapját sikerült elhoznia. Megvonta a vállát, majd a fejébe csapta a tökfödőt, és hazaevezett a csónaképítő műhelyébe.

*

Számos Timót és Maxi, a farkaskutya a gyógynövényes kertjében találták Sárát. Timót nem tudta mire vélni, hogy Sára fején egy tengerészszírdit lát. Ráadásul Jenna kacsája is vele volt. Timót enyhén szólva nem rajongott a kacsáért. A kacsáé serkenő tollainak láttán a hideg rázta, és a

mellényben biztos jelét látta annak, hogy Sára kezd meghibbanni.

– Megvagy végre! – indult el a gondozott ösvényen a mentaágyás felé, amit Sára éppen elmélyülten gondozott. – Már égre-földre kerestelek!

Sára egy halvány mosollyal üdvözölte Timótót. Amikor a férfi a kutyájával együtt átgázolt a védtelen mentaágyáson, az asszony még csak meg sem fedtte. Timót semmivel sem nézett ki kevésbé gondterheltnek, mint Sára. Szalmaszárga fűrtjei kifakultak és ősz szálakkal keveredtek. A Közönséges Varázslók kék köntöse szinte lógott rajta, és a Közönséges Varázslók ezüst öve jó néhány lyukkal kisebbre volt véve a szokásosnál. A legázolt menta átható illatától kísérve az asszony elé állt, és belevágott mondanivalójába.

– Biztos vagyok benne, hogy nem fogsz vele egyetérteni, de úgy határoztam, hogy Maxival együtt bevetem magam az Erdőbe, és ki sem dugjuk onnan az orrunkat, amíg meg nem találjuk.

Sára felkapta a kacsát, és kissé túl hevesen magához szorította. A kacsza egy fuldokló háp-hápot hallatott.

– Te keményfejű bolond! Hányszor mondtam neked, hogy nem kellene mást tenned, csak rávenni Marciát, hogy oldja fel ezt a szörnyűséges Sötét Varázslatot, ami Nickót valahol foglyul ejtette. Egy csapásra hazatérhetne. De te folyton csak azzal az átkozott Erdővel tudsz jönni...

Timót felsóhajtott.

– Nem győzöm ismételtetni, mit mondott Marcia. Megesküszik rá, hogy ez nem Sötét Mágia. Felesleges folyton ezzel zargatnunk. – Mivel úgy látta, hogy Sára felrobbanni

készül, más megközelítéssel próbálkozott. – Képtelen vagyok tovább ölbe tett kézzel ülni. Hat hónapja, hogy Szep-timusz és Jenna visszatértek Nicko nélkül, nem várok tovább. Ugyanaz az álmod volt, mint nekem, és te is tudod, hogy ez jelent valamit.

Sára felidézte álmát, melyet nem sokkal Nicko eltűnése után látott. Nicko egy havas erdőben haladt. Alkonyodott, és az ágakon sárgás fény szűrődött át. Egy lány is volt vele, Sára szerint egy kicsit magasabb és idősebb is a fiúnál. Hosszú, világító, szinte fehér hajzuhataga farkasprém gallérra om-lott. A lány felemelte az ujját, és az előttük derengő fényre mutatott. Nicko megragadta a lány kezét, és a fény felé siet-tek. Ám abban a másodpercben Timót túl hangosan kezdett el horkolni, és Sára szemei felpattantak. Másnap Timót iz-gatottan ecsetelte neki az éjszaka látott álmát, mely kísérte-tiesen hasonlított az övére.

Attól a naptól kezdve Timótban elevenen élt a meggyő-ződés, hogy Nicko az Erdőben van, és a keresésére akart in-dulni, persze ezzel Sára egyáltalán nem értett egyet, hiszen szerinte az álomban látott erdő nem a Várerdő volt. Egészen máshogy nézett ki, ebben biztos volt. Most viszont Timót sem engedett az igazából: ismerte jól az Erdőt, és nem volt kétsége afelől, hogy mit látott az álmában.

Közös életük során nem ez volt az első dolog, amiben más véleményen voltak, de az összetűzéseket Timót békeajándé-kai – vadvirágok, gyógynövények – mindig elsimították. Ám ez alkalommal elmaradtak a kibékülés percei. Az erdőkről folytatott vitájuk olyannyira elmérgeződött, hogy szinte már el is felejtették kétségbeesésük valódi okát: Nicko eltűnését.

Most azonban, hogy a házból kilépő Kövi Mártonba ütközött, aki Nicko felszabadítási nyilatkozatát lobogtatta a kezében, Timót megmakacsolta magát. Ha törik, ha szakad, beveti magát az Erdőbe, és ebben a legkevésbé Sára fogja tudni megakadályozni.

✚ 2 ✚

SZABADON!

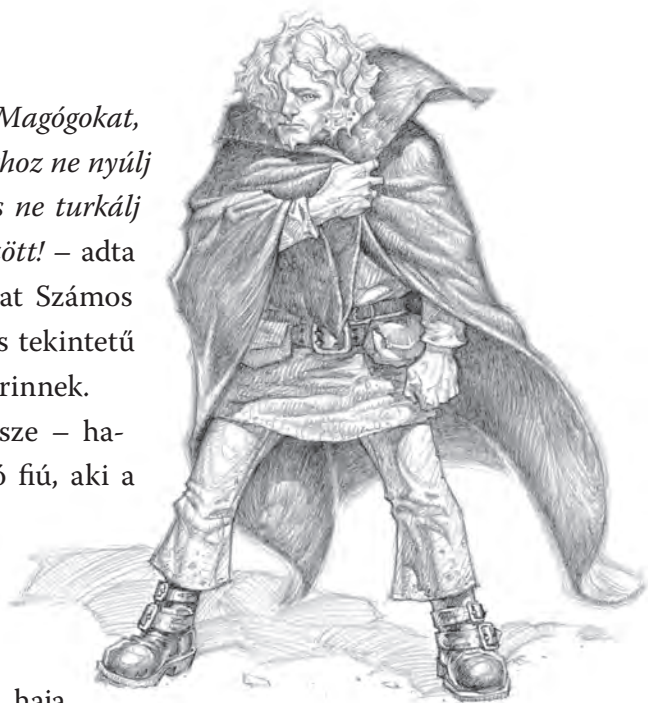
— **E**tesd a Magógokat, Szimathoz ne nyúlj egy ujjal sem, és ne turkálj a holmijaim között! – adta ki az utasításokat Számos Simon a haragos tekintetű segédjének, Merrinnekn.

– Persze, persze – haddarta a duzzogó fiú, aki a Csillagvizsgáló egyik kényelmes székében ült kedvetlenül.

Sötét, fésületlen haja függönyként hullt az arcába, eltakarva így egy jókora pattanást, ami az éjszaka rügyezett ki a homloka közepén.

– Megérttetted? – kötekedett Simon.

– Mondtam már, hogy igen, nagyothall? – morogta Merrin, miközben hosszú, nyurga lábait lóbálta, idegesítően egyenletes ütemben rugdalva a széket.

– Aztán rendben tartsd ám a házat! Nem akarok egy szemétdombra visszatérni! – tette hozzá Morc Luci.

Merrin felugrott a székből, és csúfondárosan földig hajolt.

– Igenis, úrnőm! Tehetek önért még valami egyebet, fenéges asszonyom?

Luci felkacagott, de Számos Simon komoly maradt.

– Igyekezz, Luci! – mondta idegesen. – Ha napszállta előtt a Kikötőbe akarsz érni, ideje indulni.

– Várj, még meg kell keresnem a...

– Ha a táskádra és a kabátodra gondolsz, ne aggódj, nálam vannak. Gyere, Luci! – vágott át a Csillagvizsgálón Simon, léptei tompán koppantak a fekete kövön, majd tovább visszahangoztak a lépcsőhöz vezető gránit boltív alatt.

– Ja, Merrin, és ajánlom, ne csinálj semmi butaságot! – kiáltotta még vissza Simon a lépcsőházból. Szavai ide-oda verődtek a falak között.

Ez már több volt a soknál. Merrin belerúgott az egyik székbe, amiből por- és molylepkefelhő szállt a magasba. Nem volt buta. Nem és nem. Merrin élete első tíz évét régi mestere, DomDaniel mellett úgy töltötte el, hogy mást sem halott, mint azt, hogy milyen buta. Elege volt belőle egy életre. Akkoriban még Számos Szeptimusznak hitték, de bárhogy próbálkozott, az igazi Szeptimusznak a nyomába sem léphetett. DomDaniel soha nem jött rá, hogy nem Szeptimusz van rábízva, ahogyan arra sem, miért nem képes szerencsétlen Inasa semmit tisztességesen elvégezni.

Merrin rosszkedvűen huppant bele az öreg karosszékbe, és onnan figyelte, hogyan repdes Luci copfja és szalagja, amíg kapkodva készülődik. Végre indulásra kész volt.

Nyakába csavarta azt a szivárványos színekben pompázó sálát, amit a hosszú téli estéken saját kezűleg kötött Simon számára még a Kikötői Pástétomsütődében, és már rohant is a férfi után. Mielőtt elnyelte volna a sötét boltív, még visszaintett a duzzogó Merrinnek, aki nyomban elfeledkezett minden sértettségéről, és visszamosolygott. Luci mindig jókedvre tudta deríteni.

Luci nem igazán bánkódott a búcsú miatt, hiszen így legalább maga mögött tudhatta a világ legijesztőbb helyét, és csizmái már kopogtak is a hideg, Féregnyálkás, dohos istálló felé, ahol Villám, Simon lova várakozott.

Mihelyst Luci csizmájának utolsó koppanását is elnyelték a vastag falak, Merrin felpattant a helyéről. Egy hosszú pálca segítségével sorra leeresztette a sötétítőket a tetőablakokon, melyek egy szikla mohos-rögös tetejéről kacsingattak az ég felé, a Csillagvizsgáló egyetlen föld feletti részeként. Minél több sötétítőt eresztett le, a teremben annál sűrűbb lett a szürkület.

Merrin a Camera Obscurához ment – a hatalmas, hororú tányérhoz, ami betöltötte a kerek szoba közepét –, és elmélyülten figyelni kezdte. Ami világosban csak egy sima fehér tányér volt, most gyönyörű, színes tájat mutatott. Figyelte, ahogy a szakadék melletti mezőn juhok legelésznek, míg fejük fölött rózsaszínre festi a lassan úszó felhőket a pirkadat.

Merrin megragadta és forgatni kezdte a tetőablak közepéről lelógó rudat, ami ha nyikorogva is, de engedelmeskedett. A tetőn lévő fémdoboz, benne azzal a lencsével, ami az iménti képet a föld mélyébe sugározta, lassan körbefordult.

A kinti világ néma körpanorámájából Merrint voltaképpen csak egyetlen pont érdekelte. Elengedte a rudat, mire a nyikorgás menten abbamaradt, így nem zavarta elmélyült szemlélődését. Szeméből kisöpörte szénfekete tincseit, előrehajolt, és szinte beletemetkezett az előtte feltáruló képbe.

A tányér éles kövek között kanyargózó, hosszú ösvényt mutatott. Egyik oldalán szakadék ásított, másik oldalán – a balon – sziklafal húzódott, amelynek egyhangúságát csak néha törte meg egy-egy kőomlás. Aztán végre megjelent a lassan poroszkáló Villám, hátán gazdájával. Simon fekete köpönyegbe burkolózott a reggel csípős hidegében. A nyaka köré tekert színes sál másik vége Luci torkát védte, aki mögötte ült, erősen átkarolva a férfi derekát.

Merrin elvigyorodott, ahogy lassú távolodásukat szemlélte. Végre leléptek, sóhajtott, majd megdicsérte magát, amiért ezt az egészet ilyen ügyesen kieszelte. Morc Luci alig érkezett meg néhány héttel ezelőtt a Csillagvizsgálóba egy patkány kíséretében – amitől Merrin egy jól irányzott rúgással megszabadult –, a fiú máris tervezgetni kezdett. Az alkalom gyorsabban eljött, mint azt remélte. Luci egy gyűrűt akart – nem egy ütött-kopott régit, de nem ám, hanem egy gyémántgyűrűt.

Merrin meglepetten tapasztalta, hogy Luci milyen könnyedén csavarja az uja köré Simont, még akkor is, ha egy gyémánt ékszerről van szó. Merrin egyből felajánlotta, hogy ő majd vigyáz a Csillagvizsgálóra, amíg Simonék a Kikötőbe mennek gyűrűért. A patkány emlegetett egy bizonyos végkiárúsítást Drago Mills raktárában, ami egy hete, a tulajdonos elhalálása óta tart, és Simon úgy határozott, útba ejtik

azt is. De Luci máshogy döntött. Biztos volt benne, hogy a gyűrű, amit szeretne, nem a Drago Mills-féle végkiárusításon vár rá.

Merrin a tenyerét dörzsölve figyelte, amint kiúszik a képből először Simon, aztán Luci, majd végül eltűnik a ló farka is, és ekkor örömkialtást hallatott. Annyi év elnyomás és parancsolgatás után végre-valahára a saját maga ura lehetett.

A FEKETE KÖNYV

M*errin a matraca alatti rejtékhely-
ről egy számárfüles, vékony, bőr-
kötéses könyvet húzott elő, melyen
kopott, alig olvasható betűkkel
a következő cím állt: A FEKETE
KÖNYV. Elvigyorodott. Most
végre anélkül olvashatta, hogy
Simon beleüthette volna az
orrát a dolgába, vagy a kí-
váncsiskodó Luci zargatta
volna. Luci még a minden
lében kanál Simonnál is
többet nyüzsgött. Egész
nap olyanokkal idegesítette a
fiút, hogy „Mit csinálsz?“, vagy „Mit
olvasol?“, vagy „Mutasd meg!“, és végül „Most meg miért
húzod a szád, Merrin?“.*

Mióta Merrin egy poros szekrény aljában – amit Simon parancsára kellett kitakarítania – megtalálta a *Nagy Fekete Könyvet*, azóta rajongott érte. A könyv a saját nyelvén szólt hozzá. Értette a szabályokat és a ráolvasásokat is, de

leginkább azokat a részeket szerette, amik arról szóltak, hogyan szegje meg a szabályokat. Itt volt tehát ez a könyv, amit olyasvalaki írt, akit Merrin meg tudott érteni.

Éjszakánként kis szobájában – amit csak egy függöny választott el a Csillagvizsgálótól, mióta az ajtót Jenna egyszer sikeresen csokoládévá változtatta – fogott egy üveg Világító-bogarat, és a takarója alá bújva órákig olvasott. Simon persze kiszúrta a fényt, és azzal gúnyolta Merrint, hogy fél a sötétben. Azon ritka alkalmak egyike volt ez, amikor Merrint nem érdekelte Simon piszkálódása. Meghagyta ebbéli hitében, így legalább nem kíváncsiskodott újabb kérdésekkel, hogy miért világít Merrin hajnalig. Higgyen csak, amit akar! Egy nap Simonnak úgyis rá kell döbbernienie, hogy Merrin nem fél a sötétből – vagy hogy még pontosabbak legyünk: a Sötét Mágiától.

Merrin fogott egy maroknyi gyertyát, és szépen körberakta őket a Csillagvizsgálóban, majd meggyújtotta a kánócokat. Simon igencsak fukarkodott a gyertyákkal, és egyszerre csak egy éghetett, de most fényárban úszott az egész hatalmas, kör alakú terem. A lefüggönyözésnek köszönhető sötétet meleg, sárgás derengés váltotta fel. Merrin azzal mentegette magát, hogy az olvasáshoz igenis világosra van szüksége – de az igazság az volt, hogy Simon nem is tévedett nagyot, amikor segédjét azzal gyanúsította, hogy fél a sötétben... Különösen, amikor egyedül van.

Merrin úgy döntött, hogy kirúg a hámból. Feltúrta a kis konyhát, hogy megtalálja Luci utolsó pástétomait. Talált két vesés-húsost, egy csirkés-gombásat és egy félig összenyomott almagombócot. Ehhez egy teli kupányit töltött magának

Simon almaborából. Mindezt a keskeny priccse melletti asztalkán szervírozta fel; desszertnek néhány darab csokoládét tett melléjük – ezek még az ajtóból maradtak, az ágya alatt egy poros sarokban bukkant rájuk. Ezután Simon ágyához ment, és magához vette mestere vastag gypjútakaróját. Merrin utálta a hideget, és a sziklába vájt Csillagvizsgáló hűvösében sokat vacogott a foga, de nem tehetett ellene semmit.

Afölött érzett örömeben, hogy végre azt tehet, amit akar, cipőstül bújt az ágyba, és maga elé vette az ételhegyet. Reggelre Merrin kezéből a földre csúszott a könyv. A fiú morzsákkal, csokoládétörmelékkel és kiköpdösött vesedarábokkal borítva merült álomba – a vesét azóta nem állhatta, mióta Simon felvilágosította afelől, mi is a funkciója a szervezetben.

A gyertyák sorra tövig égtek, de Merrin nem ébredt fel addig, míg az utolsó gyertya lángja is el nem lobbant. Rémulten ült fel az ágyában. Leszállt az éj, koromsötét ereszkedett a szobára, és azt sem tudta hirtelen, hol is van. Kiugrott az ágyából, és egyből nekiment az ajtófélfának. Ahogy visszapattant róla, észrevette a Camera Obscura fehér tányérját, amelyre a sötétítőkön beszökő fénypárazma mutatott. Ijedelme csillapulni kezdett. Előszedte a tűzszerszámokat rejtő táskát, és újabb gyertyákat vett ki belőle. Hamarosan az egész Csillagvizsgálót ismét meleg, sárga fény borította, amitől csaknem meghitté vált a hely. Bár annak, amire Merrin készült, kevés köze volt a meghittséghez.

Merrin felvette a padlóról a könyvet, és kinyitotta az utolsó oldalnál, melynek a következő volt a címe:

Más Sorsának Elsötétítése
Avagy
Ellenségeid elpusztítása a Két-Arcú
Gyűrű által
Kipróbált módszer, melyet e könyv Írója
Is nagy sikerrel alkalmazott.

Merrin fejből fújta ezt a részt, de a következő sorok miatt nem olvasta tovább:

Ne olvassa az tovább, aki még nincs erre Készen,
Mert a Legrosszabbra számíthat!

Merrin nyelt egy nagyot. Készen áll rá. Szája kiszáradt, és ajkát a nyelvével kellett megnedvesítenie. Állott pástétom ízét érezte a szájában. Gyorsan lehajtott egy pohár vizet, majd azon kezdett el morfondírozni, hogy talán mégis jobb lenne, ha várna tervével a következő éjjelig. De amint belegondolt, hogy a Csillagvizsgálóban egy újabb unalmas, magányos nap vár rá, és eszébe jutott, hogy Luci és Simon akár-mikor visszatérhet, jobbnak látta, ha nem halogatja a dolgot. Így hát összeránduló gyomorral tovább olvasta a lapot:

Először is idézz meg Segédedül
egy Dolgot!

Merrin összeborzongott. Ez aztán ijesztő volt. Még maga Simon sem merne arra vetemedni, hogy egy Dolgot idézzon meg. De ha már egyszer elkezdte, nem hagyhatta abba.

Vonakodó arckifejezéssel, mintha csak egy különösen veszélyes mérgű pókot húzna elő az odújából, Merrin kihúzta a lap alján lévő kis zsebből az Idéző Amulettet. Az Amulett – ostyavékony, fekete gyémánt – hideg volt, akár a jég. Ahogy az elő volt írva, a követ a szívéhez szorította, és miközben átjárta mellkasát a kőből sugárzó jeges lehelet, elmondta a varázsmondókát. Semmi sem történt. Se egy szellőkés, se egy forgószél, se elúszó árnyékok – semmi. A gyertyák lángjai meg sem inogtak, és a Csillagvizsgáló kihaltabbnak tűnt, mint valaha. Merrin újra megpróbálta. Nem járt több sikerrel, mint az előbb.

Kétségbeejtő gondolat kerítette hatalmába: lehetséges, hogy Mesterének igaza volt, és ő valóban buta lenne? Még egyszer felolvasta a Varázsige szavait, lassan, tagoltan. Semmi. Kétségbeesetten mondta el újra meg újra, mert attól tartott, hogy bizonyára kihagyott a szövegből egy olyan szót, amit még egy féleszű is észrevenne. Minden hiába: Dolognak se híre, se hamva nem volt. Most már elvesztette türelmét, és szinte kiabálta a búbáj szavait – de feleslegesen erőltette a hangszálait. Aztán suttogott, könyörgött, hízelkedett. Kétségbeesésének csúcán visszafelé is megpróbálta elmondani a szöveget. Merrin végül kimerülten és tanácstalanul a padlóra rogyott. Kipróbált mindent, amit csak tudott, de mint rendszerint, ismét elbukott.

Merrin csak egy valamire nem gondolt. Arra, hogy minden egyes varázslata sikeres volt. A Csillagvizsgáló addigra tele volt Dolgokkal. Csak Merrin nem láthatta őket.

A Dolgokat ugyanis általában nem lehet látni. Ez elég nagy szerencse, hiszen egyik sem túl kellemes látvány. A legtöbb

Dolog emberszerű volt, de se nem nő, se nem férfi. Rendszerint magasak voltak, csontvázmod soványak és rozogák, öltözőik pedig sötét rongyokból állt. Arc kifejezésük alapvetően szenvedést és kétségbeesést tükrözött, de szemükben gonoszság csillogott, így nem is csoda, hogy azon emberek, akiket balsorsuk arra ítelt, hogy találkozzanak ezzel a tekintettel, a történetek után még hónapokig rosszakat álmodtak. Merrinnek – bár ő nem tudott róla – volt egy nagynénje, Edna, aki külső megjelenésében kísértetiesen hasonlított ezekre a lényekre. De még magának Merrinnek sem jelentett volna gondot egy Dologt megkülönböztetni Ednától: a Dolgok ugyanis *halottak* voltak.

Merrin végre tovább olvasta a könyvét:

*Most szólítsd meg a Dologt,
Parancsold meg neki, hogy Látható legyen,
Lépjén elő a Láthatatlanságból!*

– Hogy az a kénköves... – hördült fel rémulten a fiú, és a falhoz csapta a könyvet. Honnan tudhatta volna, hogy a Dolgok láthatatlanok, ha a könyv előzetesen egy szóval sem írt erről?

Fél óra múltán, miután sikerült kissé megnyugodnia, ismét kézbe vette a könyvet, és kinyitotta azon a bizonyos gyűrött oldalon. Innen nem volt visszaút. Be kellett fejeznie, amit elkezdett. A könyv utasítása szerint megparancsolta a Dolgoknak, hogy bukkanjanak elő a Láthatatlanságból, aztán behunyta a szemét, elszámolt tizenháromig, majd szorongva felnézett – és felsikoltott.

Merrin körbe volt véve Dolgokkal. Huszonhat vérig sértett, felhúzott orrú Dolog bámult rá, mintha mind azt kérdezné: „én nem voltam neked elég jó?”. Ajkaik hangtalan szavakat formáltak, és ahogy a fiú fölé tornyosultak, olyan baljósan néztek, hogy még a megérzésekkel hadilábon álló Merrin is érezte, amint sötét felhő kúszik élete egére. Valamit nagyon elszúrt. Simonnak, ahogy a többieknek is, igaza volt: nála nagyobb hatókröt nem hordott a hátán a föld. Kénytelen-kelletlen, de folytatnia kellett, ha nem akarta, hogy – miként maga a könyv ígérte – azt is megbánja, hogy megszületett. Remegő gyomorral olvasta tovább az utasításokat:

*Most ragadd meg Szolgádat,
És induljatok a Két-Arcú Gyűrű keresésére!*

Merrinnek még a szíve is megremegett, amikor a Két-Arcú Gyűrű kifejezéshez ért. Nem csoda, hiszen rémálmaiban sokszor előbukkant.

Néhány hónappal ezelőtt történt, hogy Simon morogva takarította a Csillagvizsgálót, és Merrin hanyagságára panaszkodott, míg az inas a kamra mélyén lapult. A lehető legnagyobb titokban épp egy féltve őrzött kolbászt majszolt, amikor gazdája sikolya ütötte meg a fülét. Merrin kis híján félrenyelte a falatot. Simonnak nem volt szokása a sikoltozás. Köhögve és fulladozva kitámolygott, és szörnyű látvány tárult a szeme elé: egy viszolyogtató – ám annál hajlékonyabb – csontváz, amin sötét, ragacsos lé csillogott, épp Simon felé araszolt. Simon a szemeteszsákot pajzsként tartva maga előtt egyre csak hátrált. Szemében retteget tükröződött.

Merrin gyorsan felismerte, kinek a földi maradványait látja: DomDanielét, egykori mesteréét. Hogy miről ismerte fel ilyen gyorsan? A gyűrűjéről. Az aranyból és jádekőből készült Két-Arcú Gyűrűről, amit mestere mindig a hüvelykujján hordott. A gyűrű most is ott fénylett a feketedő csonton.

– Ez a gyűrű, jegyezd meg fiam – mondta egyszer Merrinnek a mestere –, elpusztíthatatlan. Miképpen az, aki viseli. Mivel rajtam van, elpusztíthatatlan vagyok! Ezt véd az eszedbe, öcskös! – vihogott, és rózsaszín, húsos hüvelykujját megrázta Merrin arca előtt.

Az inas rettegve figyelte, ahogy Simont sarokba szorítja a csontváz. Amikor meghallotta a csontok közül érkező, kísértetiesen visszhangzó Rontó szavakat, legszívesebben behúzta volna fülét-farkát, pedig félelmének valós okát nem is sejtette. Szerencsére nem emlékezett arra, amikor a Marami-lápon ugyanezt a Rontást szegezte neki DomDaniel.

Amikor a csontváz a Rontás végére ért, Simonnak el kellett volna Enyésznie. Merrin bizonyos változást észre is vett Simonon, de nem olyan jellegűt, amilyenre DomDaniel számított. Simon tekintetében a félelmet pusztító düh váltotta fel. Merrin ismerte ezt a pillantást, és tudta, hogy semmi jót nem jelent.

Nem kellett csalódnia ez alkalommal sem.

Simon egy villámgyors mozdulattal – ahogyan egy lepkegyűjtő vetődik egy nemes és ritka példányra – a csontvázra borította a szemeteszsákot, és rázendített a saját Sötét Rontására. A csontváz összeomlott, és néhány darabja megpróbált meglógni. De Simon felkapkodta a csontdarabokat, és ahogy az előbb a szemetet, egyenként mindet a zsákba dobta.

A zsákból – bár jóval fojtottabban – még mindig hallani lehetett a kántálást.

Eszeveszett gyorsasággal, mint akinek az élete múlik rajta – és mi más múlt volna rajta, ha nem Simon élete –, az utolsó darab csontot is a zsákba hajította, a teli zsákkal átszáguldott a Csillagvizsgálón, egészen a Feneketlen Szekrényig, aztán a zsákot csontostul behajította, majd rácsapta az ajtót és bereteszelte. Ezután – Merrin legnagyobb meglepetésére – Simon alól kiestek a lábai, és úgy hullott a padlóra, mint egy rongydarab. Ezt a pillanatot használta fel Merrin arra, hogy a kezében szorongatott kolbász utolsó darabját is megegye.

Merrin most nem kisebb dologra készült, mint hogy újra találkozzon a csontvázal, de nem csak találkozni akart vele, hanem a gyűrűjét is el akarta rabolni tőle. Mindehhez pedig a Feneketlen Szekrénybe kell tennie egy kis kirándulást – az ilyen kiruccanás még a legbátrabbak szívét is megremegtetné, nemhogy Merrinét. A Feneketlen Szekrényt maga DomDaniel építette. Rendeltetése az volt, hogy elnyelje azokat a Sötét, ám Megsemmisíthetetlen dolgokat, amiket már nem akartak többé használni. A Szekrényt mélyen a sziklafalba vájták, és ha valójában végtelen nem is volt, több mérföld hosszan nyúlt el.

Merrin nyelt egy nagyot. Mivel nem volt más választása, remegő hangon megparancsolta a szekrénynek, hogy nyíljon ki a zárja, majd megfogta az ártatlannak tűnő rézgombot, és megrántotta. Az ajtó engedelmesen kitérült. Merrin hátrátorodott. A jéghideg levegő dögletes leheletként csapta meg: nedves kutyaszőr bűze keveredett a rothadó hússal,

és mindehhez egy csipetnyi égett gumiszag is járult. Ökendezni kezdett, és kezével legyezte el orra előtt a kibírhatatlan szagot.

Merrin benézett a sötét szekrénybe, és határozottan rossz érzés fogta el. A szekrény üresnek tűnt, de Merrin tudta, hogy ez csak a látszat. Minél Sötétebb volt a szekrényben rejlő dolog, annál mélyebbre került. Merrin beleborzongott, mikor eszébe jutott, hogy a csontváz milyen mélyen lehet a sziklában.

A fiú a feje fölé tartott egy gyertyát, és belépett. A szekrény úgy kígyózott a sziklában, mint egy szőlőinda. Ahogy Merrin mind beljebb merészkedett, egyre hűvösebb lett. Alig haladt tíz lépést, és a fojtogató levegőben a gyertyája lángja már szinte csak pislákol, de ő ment előre, egyre beljebb és beljebb a szekrénybe. A gyertyaláng apró, izzó parázssá törpült. Merrin megijedt: ha a gyertyának nincs elég levegője, az azt jelenti, hogy hamarosan ő is fuldokolni fog. Szédelegve, zúgó füllel előrébb tántorgott néhány métert, mire a gyertyája teljesen kialudt, és Merrin ott maradt az átláthatatlan sötétségben.

Merrin tüdeje összeszorult. Szélesre tátotta a száját, hogy egy nagy levegőt vegyen, de nem volt miből. Ki kellett jutnia a szekrényből – amilyen gyorsan csak lehet. Fuldokolva megfordult, hogy kirohanjon, de egy mozdulatlan Dolognak ütközött. Megpróbált elsurranni mellette, de akkor egy újabb testnek csapódott. Ismét próbálkozott, megint hiába. Merrin homlokára hideg veríték ült ki. Most döbbsent csak rá, hogy a szekrény keskeny folyosóját egészen eltömítette a Dologok, és talán még nincs is bent mindegyik, talán

újabbak is próbálnak még bepréselődni. Merrin nem tévedett. A szekrény ajtaja előtt nagy volt a tülekedés: a Dolgok egymást lökdösve küzdöttek azért, hogy bejussanak. Merrin elöntötte a rettegés, de ekkor a szekrény padlója valami furcsa dolgot művelt: felágaskodott, és fejbe vágta a fiút.

Amikor Merrin újra magához tért, a Csillagvizsgáló hideg kövén feküdt.

Nyúzottan körbenézett, és huszonhat Dolog bámult vissza rá. Általában huszonhat Dolog tekintete elég lenne egy embernek ahhoz, hogy az élettől is elmenjen a kedve örökre, de Merrinneknél szerencséje volt: szemei képtelenek voltak fókuszálni, így jótékony ködön keresztül tekintett a világra. Mindössze egy homályos foltot látott, mintha csak egy sűrű rózsabokor közepén csücsülne.

Eltelt egy kis idő, míg észrevette, hogy valami fekszik mellette. Nem kis fájdalom árán odafordította a fejét, és szembe találta magát egy ragacsos vászonzsákkal. Egy szemeteszsákkal. És a zsák belsejében, akár egy alomnyi kismacska, valami mozgott.

Merrin, mint akibe villám csapott, egyből magához tért. Felugrott, és kiöntötte a zsák tartalmát. Gumyszerű, nyálkás csontok gubanca hullott a padlóra. A gyűrűt viselő, vaskosabb csontdarab fémesen csörrenve ért földet. Merrin tanácstalanul nézett rá: mit is tegyen most? Egy csontdarab a lába mellett megrándult, mire Merrin felsikoltott. Akár a vak férgek, a csontok elkezdtek egymás felé araszolni, mindegyik a szomszédját kereste, hogy újra összeálljanak.

Csontos ujj bökte meg a fiú bordáját. Merrin biztos volt benne, hogy DomDaniel bökdösi, és ajkát ismét elhagyta

egy kiáltás. Sejtette, hogy itt a vég. Valaki az orra elé tolta a Fekete Könyvet, és Merrin megkönnyebbülten felsóhajtott: az iménti csontos ujj csak egy Dologé volt. Engedelmesen elolvasta azt a részt, ahová a Dolog a lapon mutatott:

Vedd le a Két-Arcú Gyűrűt

Viselője ujjáról

Az Ellenkező irányba –

A Gyűrű néked így leszen adatva.

Merrin ahhoz az apró, nyálkás, megfeketedett csontdarabhoz lépett, amelyen a gyűrű fénylett, és undorodva meredt rá. Kényszerítette magát, hogy felvegye. Egy, két, há... – nem, soha nem fogja merni felvenni. Na, még egyszer! Egy, két, há... Pfúj! – kapta fel végre. Az ujj puha volt, mint egy porcógó. Nem sokon múlt, hogy rosszul nem lett.

Eltartott néhány pillanatig, míg annyira összeszedte magát, hogy megpróbálja lehúzni a csontról a gyűrűt az ellenkező irányba, az ujtő felé. Húzta, ahogy csak tudta, de az ujjbütyöknél megakadt. Egyszerűen rászorult és nem mozgott. Ennek a fele sem volt tréfa. Merrin tudta, hogy néhány percen belül DomDaniel csontjai ismét összeállnak DomDaniellé, és akkor belőle macskaeledel lesz. A kétségbeesés vakmerőséggel ajándékozta meg. Előkapta zsebkését, az ujját a földre helyezte, majd elnyiszálta a csontot, amelynek belsejéből sűrű, ragacsos, fekete lé szivárgott ki. A Két-Arcú Gyűrű az övé volt.

Félelemmel vegyes csodálattal bámulta a gyűrű széles, csavart aranypántját és a jádéba vésett, egymás felé néző,

gonosz fejeket. Remegő kézzel bökött a könyv következő passzusára:

*Bal kezed hüvelykjére
Helyezd a gyűrűt,
A Két-Arcút,
És hagyd úgy!*

Merrin remegve húzta bal keze tövig rágott körmű, vézna hüvelykjére a gyűrűt, és inkább nem is akart gondolni arra, amikor valaki majd az ő ujjáról húzza le a gyűrűt az ellenkező irányba... A gyűrű először lötyögött az ujján, de nem sokáig. Elkezdett melegedni, végül már szinte égette bőrét, aztán összeszűkült a kellő méretre, de itt nem állt meg: tovább szűkült. Merrin uja lüktetett és égett.

Felugrott, megpróbálta lerázni a gyűrűt. Fájdalomtól ordítva nézte, ahogy az uja először pirosra, majd bíborra, végül kékesfeketére színeződik. Végül már annyira meg volt rémülve, hogy kiáltozni sem tudott, csak némán bámulta az ujját, ami hamarosan – ehhez kétség sem férhetett – szét fog robbanni. Már csak az volt a kérdés, hogy úgy, mint egy buborék, vagy úgy, mint egy túlélrett alma? Merrinnek egyik lehetőség sem tetszett. Hogy ne lássa, mi történik, behunyta a szemét. Ebben a pillanatban a gyűrű szorítása máris enyhülni kezdett, a vér szépen lassan visszacsorgott, és az uja lelappadt. A gyűrű még szorította egy kicsit – épp csak annyira, hogy jelenlétére mindig emlékeztesse –, de kibírható volt. Merrin tudta, hogy a gyűrű most már élete végéig az övé – vagy legalábbis a hüvelykujjáé – marad...

Merrin lassanként kapiskálni kezdte, hogy a Sötét Mágia nem feltétlenül annak az oldalán állt, aki gyakorolja. De most már nem hagyhatta abba. A gyűrű foglya volt. A Fekete Könyv varázslatából csupán egy passzus maradt hátra: a Más Sorsának Elsötétítése. Ezt pedig a Várban kell végrehajtania, hiszen az a bizonyos Másik ott élt, a Varázslók Tornyának tetején, ahol valaha ő is. A neve is ugyanaz, amit Merrin korábban használt: Számos Szeptimusz.